

opusdei.org

Prelatovo pismo (februar 2015)

Prelat vabi, naj “gradimo družino” vsak v svojem okolju, tako da živimo krepost ljubezni do bližnjega. Govori tudi o petinosemdeseti obletnici dogodka, ko je sveti Jožefmarija razumel, da je Opus Dei za ženske in moške.

7. Feb. 2015

**Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!**

Korak za korakom bomo prehodili te mesece, tako bogate s pomenljivimi obletnicami — lahko bi rekel tudi *okroglimi* obletnicami — našega Dela, za katere se zahvaljujemo Bogu in ki nam pomagajo k razumišljanju, da smo vsi Cerkev, da smo vsi Opus Dei.

Čez nekaj dni se bo dopolnilo 85 let od trenutka, ko je naš Gospod dal svetemu Jožefmariju razumeti, da je Opus Dei ravno tako kakor moškim namenjen tudi ženskam. ***Mislil sem, da v Opus Dei žensk ne bo***, je zapisal naš ustanovitelj v nekem pismu, namenjenemu predvsem njegovim hčeram. ***Toda tistega 14. februarja leta 1930 mi je Gospod dal občutiti to, kar izkuša oče, ki ne pričakuje več nobenega otroka, pa mu ga Bog pošlje. Od tedaj se mi zdi, da sem vas primoran imeti bolj rad: gledam vas tako, kakor mati gleda majhnega otroka***^[1]. Lahko dodam, da se je v njegovi duši

vsak dan porajala globoka
hvaležnost njegovim hčeram.

Koliko se je naš Oče zahvaljeval Bogu
za to božjo luč — vztrajam —, ki se je
prižgala s prisotnostjo žensk v Opus
Dei! Ob neki drugi priložnosti je
razložil, da ***bi Delo brez te izrecne
Gospodove volje (...) zares ostalo
nepopolno.***[2]

V svojem apostolskem pismu o
dostojanstvu in poslanstvu žensk je
sveti Janez Pavel II. razmišljal o
najvišjem trenutku Gospodovega
oznanjenja. *»Ko pa je nastopila
polnost časa, je Bog poslal svojega
Sina, rojenega iz žene.* S temi
besedami iz svojega Pisma
Galačanom (4,4) povezuje apostol
Pavel odločilne poteze za izpolnitev
"od Boga vnaprej določenih
skrivnosti" (prim. *Ef* 1,9). Sin, Beseda
istega bistva z Očetom, je kot človek
rojen iz žene, ko "je nastopila polnost
časa". To je *ključen dogodek*

zgodovine, razumljene kot odrešenijske zgodovine ljudi na zemlji. Značilno je, da apostol Kristusove matere ne imenuje z njenim imenom "Marija", marveč govori o njej kot o "ženi": To je v soglasju z besedami protoevangelija v Prvi Mojzesovi knjigi (prim. 1 Mz 3,15). Prav ta "žena" je prisotna v središčnem dogodku odrešenja in določa "polnost časa": v njej in po njej (...). Tako je "polnost časa" napravila dostojanstvo "žene".«[3]

Hčere moje, ta razmišljanja niso "ljubeznivosti", temveč globoko povabilo k premišljevanju o vaši pomembnosti v Cerkvi. Obenem so spodbuda, da ve negovale svojo vsakdanjo zvestobo.

Sveti Jožefmarija je imel to resničnost močno pred očmi. V nekem pismu iz leta 1965 nam je rekel: ***Na nek način lahko rečemo, da se v presveti Devici Mariji na***

najodličnejši stopnji uresničuje vloga, ki jo je Bog določil ženskem v zgodovini odrešenja: njen specifičen doprinos k soodreševanju. Ko se je obračal na svoje hčere v Opus Dei in na krščanske ženske na splošno, je dodal: ***V naši Gospe imate zgled in pomoč, da lahko svoje naravne talente in opravila povzdignete na raven milosti, da vam lastno vlogo v družini in v družbi spremenite v božje orodje za posvečevanje v vašem posebnem poslanstvu v naročju Cerkve: da ste glede na vaš osebni odgovor na milost deležne odličnosti in prioritete, s katero je Bog olepšal svojo Mater***[4].

Značaj krščanske družine, ki jo povezujejo nadnaravne vezi — to zadeva vsakogar izmed nas — v Delu izstopa zaradi nenadomestljive vloge mojih hčera. Izrecna Gospodova volja je bila, da smo v Prelaturi Opus

Dei tako ženske kot moški, popolnoma ločeni v tem, kar se nanaša na sredstva izobraževanja in apostolata, vendar popolnoma enotni v duhovnih, moralnih in pravnih zadevah, ter da imamo skupni temelj, prelata, ki je oče te duhovne družine. Ker tvorimo en sam dom — tako je razlagal sveti Jožefmarija —, imamo v Delu **eno samo skledo, iz katere vsak zajema glede na svoje potrebe**[5]. Zato ta razmišljanja z ustreznimi prilagoditvami veljajo tudi za moške, čeprav v teh vrsticah obravnavam predvsem vlogo žensk v Cerkvi in v družbi.

Vsi smo bili poklicani k iskanju polnosti krščanskega življenja v okoliščinah, v katerih se Bog obrača k vsakemu posamezniku. Najsi bo v apostolskem celibatu ali v zakonu, odgovor Bogu mora biti vedno popoln. V tem marijanskem letu v Delu sem vas povabil, da se obračate na sveto Družino iz Nazareta, tako da

molite predvsem za družine po vsem svetu. **Nazareška družina** — je dejal papež v eni od katehez, ki jih posveča tej temi — **nas zavezuje, da bi ponovno odkrili poklicanost in poslanstvo družine, vsake družine. In kot se je zgodilo v tistih tridesetih letih v Nazaretu, se lahko zgodi tudi nam: normalna lahko postane ljubezen in ne sovraštvo, običajna lahko postane medsebojna pomoč in ne ravnodušnost ali sovražnost.**«[6]

Bog hoče, da v vsaki družini — naravnega ali nadnaravnega izvora — vedno kraljuje velikodušnost, ki je vir harmonije in miru. Tako dan za dnem v vsakem domu poustvarjamo vzdušje iz Nazareta. **Ta skrivnost Božjega Sina, Jezusa, ki prihaja, da bi nas zveličal, je dejavna vsakič, ko neka družina varuje to skrivnost, četudi se nahaja na periferiji sveta. Jezus prihaja, da bi odrešil svet. To je veliko**

poslanstvo družine: narediti prostor Jezusu, ki prihaja, sprejeti Jezusa v družino, v osebi otrok, moža, žene, starih staršev — kajti Jezus je tam. Sprejmimo ga tam, da bo duhovno rasel v tej družini[7], vzporedno pa tudi v veliki družini — Cerkvi.

Družina, povezana z naravnimi vezmi, ima za svoj temelj zakon, ki je trdna in dokončna oblika življenja med žensko in moškim, da bi tako oba izpolnila božjo zapoved v stvarjenju[8]. Za krščene je razen tega, kot dobro vemo, zakon zakrament: je struga, po kateri k zakoncema priteka posebna milost njunega stanú, ki je podoba Kristusove zveze s Cerkvijo[9]. ***Zato — piše naš Oče — vedno z upanjem in z ljubeznijo mislim na krščanske domove, na vse družine, ki so izšle iz zakramenta zakona, ki so svetle priče te velike božje skrivnosti — sacramentum***

magnum!(Ef 5,32), velikega zakramenta, zveze in ljubezni med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Delati moramo tako, da bodo te krščanske celice v družbi rasle in se razvijale z gorečnostjo po svetosti, v zavesti, da začetni zakrament, krst, vsem kristjanom daje božje poslanstvo, ki ga mora vsakdo uresničevati na svoji poti.
[10]

Sveti Jožefmarija je dal zakoncem nekaj nasvetov, ki so izšli iz njegovih izkušenj ter njegove duhovniške službe. Ko je nekoč odgovarjal na neko vprašanje, ki so mu ga zastavili v Buenos Airesu, je prisotne spodbudil:**Imejte se zares radi! (...)**
Pred otroci se nikoli ne prepirajte; kajti otroci opazijo vse in takoj začnejo soditi. Ne vedo, da je svet Pavel zapisal: qui iúdicat Dóminus est(1 Kor4,4), sodi namreč Gospod. Povzdignejo se v gospode, čeprav imajo tri ali štiri leta, in mislijo:

***mama je slaba ali oče je slab.
Napletejo si celo štorijo, uboga
bitjeca! Ne povzročajte te tragedije
v srcih vaših otrok. Počakajte,
bodite potrpežljivi; se bosta že
prepirala, ko bodo otroci spali.
Vendar malo, vedoč, da nimata
prav.***[11]

Vsi lahko ponotranjimo te nasvete, ki pomagajo varovati bratsko sobivanje z drugimi ljudmi. ***Svoj težak značaj je treba vtakniti v žep***, je z dobro voljo govoril naš Oče, ***ter se iz ljubezni do Jezusa Kristusa smehljati in narediti življenje prijetno tistim, ki jih imamo okoli sebe***[12]. To ni nekaj čudnega — smo človeška bitja, ne čisti duhovi —, in v nekem trenutku nam izpod nadzora uide kakšen neprijazen ali jezen odziv, sad osebnega napuha, ki je sposoben skaziti sožitje med ljudmi. Toda zdravilo zanj imamo na pri roki: da znamo prositi odpuščanja, na tak ali drugačen način pokazati,

da nas boli, ker smo nekomu povzročili nevšečnost. In če kdaj mislimo, da so nas užalili, z Gospodovo pomočjo brez oklevanja vrzimo iz srca kakršno koli zamero: izogibajmo se temu, da bi *gojili* škodljive klice, ki bi lahko zagrenile odnose z drugimi.

Gospod je v tej točki zelo jasen, kakor pravi evangelij: *Slišali ste, da je bilo starim rečeno: "Ne ubijaj!" Kdor pa ubije, bo kriv pred sodbo. Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se jezi na svojega brata, bo kriv pred sodbo. Kdor pa reče bratu "raká" (nespametnež), bo kriv pred vélikim zborom; in kdor mu reče "norec", bo kriv in obsojen na peklenško dolino ognja! Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pústi dar tam pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar[13].*

Božja krepost ljubezni do bližnjega, ki vključuje tudi človeško toplino, nas bo spodbujala, da bomo poskušali vedno misliti na druge in ne nase. Sveti Jožefmarija je na nazoren način takole predstavil ideal božjega otroka: ***Treba je postati preproga, po kateri bodo drugi mehko stopali.*** Takoj je še dodal: ***Nimam v mislih zgolj lepe fraze: to mora biti resničnost! To je težko, kot je svetost težka; pa vendar je lahko, kajti — ponavljam — svetost je dosegljiva vsem ljudem***[14].

Obletnica 14. februarja 1930 nas spomni na bistven doprinos, ki so ga ženske poklicane prinašati družinskemu okolju na svojem domu, na krajih, kjer delajo, v poklicnih in družbenih združenjih, v katerih so udeležene. Morda tega ne opazite, hčere moje, toda vaš način, na katerega se pojavljate v družbi — poštena in elegantna drža, prijeten odnos do drugih, vaš nasmeh —,

kakor tudi čistoča in skrb za hišo na občudovanja vreden način pripomore, da drugim pokažete čudovito resničnost, da se spoznajo za božje otroke. Tako povsod prinašate *prijetni Kristusov vonj*[15], razločevalno znamenje kristjanov.

»Poglejte, kako radi se imajo!«[16] so govorili pogani, ko so videli toplino, s katero so drug z drugim ravnali kristjani. Tudi sedaj se mora opaziti, da se imamo radi in da ljubimo vse ljudi, s katerimi pridemo v stik. Okrepimo svoje želje, da bi služili, da bi se z veseljem razdajali za druge. V tem marijanskem letu, posvečenem družini, bolj skrbimo za drobne pozornosti do drugih ljudi za ljubeznivo in pozitivno sožitje v vseh okoljih, tako da začnemo v svojem lastnem domu. Zelo pomembno je, da se vsakdo trudi *graditi družino* v svojem okolju. Če negujemo odnos z Marijo in Jožefom, se bomo naučili mnogih podrobnosti za izboljšanje

dobre naravnosti, ki jo je Bog položil v naše duše.

Še ena obletnica, ki jo praznujemo na isti dan — obletnica ustanovitve Duhovniške družbe sv. Križa — nam govori tudi o tem, naj se razdajamo z veseljem, da bi drugim napravili življenje mirno in veselo. V Opus Dei, kot je neutrudno učil sveti Jožefmarija, ***smo vsi enaki. Samo ena praktična razlika je: duhovniki imajo večjo obveznost kot drugi, da položijo svoje srce na tla kot preprogo, da bi njihovi bratje stopali na mehko(...). Biti morajo trdni, krotki, ljubeznivi, veseli; posebni — vedno mirni in veseli — služabniki božjih otrok v njegovem Delu***^[17] in vseh duš. V kateri koli situaciji ali okoliščinah se nahajajo, so vedno orodje edinosti.

Malce bom zapostavil druga liturgična in družinska praznovanja v tem mesecu: začetek posta;

obletnico tistega božjega stavka — *dela so ljubezen, ne pa lepe besede* — ki ga je naš Oče zaslišal v duši 16. februarja 1932[18]; obletnico *decrétum láudis* za Delo s strani Svetega sedeža leta 1947 ... Vsak od nas lahko naredi osebne sklepe v času, namenjenem molitvi. Lahko bi vam dodal še veliko drugih podrobnosti o tem, kako je sveti Jožefmarija skrbel za dom Opus Dei, vendar bom navedel samo enega.

Ko so se njegove hčere preselile na Japonsko, da bi začele z apostolskim delom med ženskami, jih je medtem, ko so plule proti otočju, ves čas spremljal s svojo molitvijo in svojimi mislimi. In ko so začenjale z delom v različnih državah, je v njegovih pismih vikarjem ostalo pričevanje o tem, da se je vedno pozanimal, ali so pripravili vse potrebno za prihod žensk iz Dela: "Poskrbi, da jim odprete pot," je govoril vsakemu od njih, "da bodo tvoje sestre lahko

kmalu začele; tako bo Opus Dei izpopolnjen tudi na tem kraju."

Ne vem natančno, zakaj me je naš Oče nekega dne, ko ni bilo nikogar, odpeljal v novi del stavbe za administracijo, ki je bila prva od zgradb v Villi Tevere. Dobil sem vtis, da nam je želel pokazati, kako pomembne za dobro delovanje vsega — takoj za tabernakljem — so njegove hčere. Očiten je bil kontrast med njegovim zanimanjem za to, da bi bila popolnoma dokončana administracija, ter zanimanjem za tisti del stavbe, kjer je stanoval on in njegovi sinovi.

Ko molimo za osebo in namene svetega Očeta, imejmo v mislih konzistorij in imenovanje novih kardinalov, kar je papež Frančišek napovedal za ta mesec. V tej molitvi prosite za vse papeževe sodelavce, tesno združeni z mojimi nameni.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2015

[1] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 29. 7. 1965, št. 2.

[2] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, leto 1955.

[3] Sveti Janez Pavel II., apostolsko pismo *O dostojanstvu žene (Mulieris dignitatem)*, 15. 8. 1988, št. 3-4.

[4] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 29. 7. 1965, št. 3.

[5] *Prav tam*, št. 2.

[6] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 12. 2014.

[7] *Prav tam*.

[8] Prim. 1 Mz 1, 26-28.

[9] Prim. *Ef* 5, 31-32.

[10] Sveti Jožefmarija, *Pogovori*, št. 91.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 23. 6. 1974.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 4. 6. 1974.

[13] *Mt* 5, 21-24.

[14] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica (Forja)*, št. 562.

[15] 2 Kor 2, 15.

[16] Tertulijan, *Apologeticum* 39, 7 (CCL 1, 151).

[17] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 8. 8. 1956, št. 7.

[18] Prim. Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 933.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
februar-2015/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2015/) (22. Feb. 2026)